

Lidstvu je dnes 26 let

Pietro Archiati

Jako se život jednoho člověka odehrává v sedmiletých rytmech, lze i biografii lidstva jako celku, evoluci lidí od počátků do dnešního dne rozčlenit do určitých rytmů, závislých tentokrát na běhu Slunce. V důsledku souhry vlastního pohybu, oběhu ostatních planet a orámování zvěrokruhem způsobuje Slunce nekonečně mnoho rytmů a konstelací, které odpradávná osud lidí a Země nejen doprovázejí, ale tím nejhlubším způsobem i spo-luurčují. Důležitým časovým úsekem je doba 2160 let, tedy čas, který Slunce potřebuje, aby přešlo z jednoho znamení zvěrokruhu do druhého. Tento rytmus, který spojuje nebe a Zemi, způsobuje, že se na obzoru vynořují a opět zanikají velké kultury. Je rozhodující pro velké epochy lidských dějin. Když Slunce před asi 9000 lety vstoupilo do znamení Raka, povstala na Zemi vysoce duchovní staroindická kultura. Když Slunce o 2160 let později přešlo do znamení Blíženců, objevil se ve staré Perii Zarathuštra se svým učěním založeným na principu dvojnosti (a spočívajícím tak zcela ve znamení Blíženců), jehož ústřední motiv tvořil boj mezi světlem a temnotou, dobrem a zlem. Když Slunce postoupilo do znamení Býka, vytvořili Egypťané a Chaldejci kulturu, která byla natolik v souladu s principem trojnosti (Ísis — Osíris — Hór), že dokonce i Hebrejci se často ocitali v pokušení jí kvůli tomuhle závidět. Když prodlévali na poušti, plakali za hrnci masa, které mívali v Egyptě, a modlili se ke zlatému teleti (býk Apis, duch Býka ve zverokruhu), čímž si vysloužili hněv Mojžíše, který měl svůj národ připravit na příští epochu, epochu Berana. A Rekové? Vydobyli si, jelikož Slunce mezitím vstoupilo do znamení Berana, Zlaté rouno a připravovali tímto způsobem sestoupení Beránka Božího, Krista.

Možná se leckterý čtenář na tomto místě ptá, co to má do činění s našimi individuálními biografiemi. Inu, má to s nimi do činění velmi mnoho, neboť přechod Slunce z jednoho znamení do druhého není prostě jen procházkou po obloze, která pro náš život nemá žádný další význam. Postavení Slunce naopak rozhodujícím způsobem ovlivňuje biografii člověka. Pro nás je dnes samozřejmou zkušeností, že příroda má v našem životě až do určité chvíle vůdčí roli, dokud vědomí nepročtne, aby se krok za krokem samo ujalo vůdčí funkce. Víme velmi dobře, jak a jak dlouho člověka určuje příroda a kdy začíná hrát roli jeho svoboda.

Tak tomu ale nebylo vždy. Čím dále do minulosti půjdeme ve vývoji lidstva, tím delší najdeme fáze, v fůchž člověk zcela závisel na přírodě (v dřívějších méně materialistických dobách znamenala „příroda“ pro člověka totéž co ve světě působící božský duch). Byla doba, v níž li dé až do vysokého věku za všechno vděčili přírodě, za všechny své duševní a duchovní zkušenosti — asi tak jako my ještě dnes dostáváme například svou rozplozovací schopnost darem od přírody. Člověk tenkrát tedy mnohem déle než dnes závisel na přírodě, na tom, co mu během jeho života postupně darovala. To také vysvětluje, proč mlatdí ve všech kulturách ctíli staré, ba záviděli jim. Každý -věděl a viděl, že člověk může disponovat určitými kupříkladu sociálními nebo organizačními schopnostmi tuprve tehdy, dosáhne-li příslušného věku. Ubývání tělesných sil ve druhé polovině biografie tak mělo zcela přirozeně, lze říci automaticky, za následek přibývání moudrosti.

S putováním Slunce z jednoho znamení zverokruhu do druhého se lidé stávají stále „mladšími“ v tom smyslu, že přírodou dané psychicko-fyzické vzájemné působení ustává čím dál dřív. Člověk se tím ve stále mladších letech stává sám odpovědným za svůj další vývoj. V dnešní době přestává příroda již tak brzy jaksi automaticky nadělovat své dary, že nejenže jsme se původnímu uctívání stáří už velmi vzdálili, ale naopak téměř až s posedlostí pěstujeme kult mládí.

Toto pokračující „zmlazování“ lidstva probíhalo velmi zvolna: ve staroindické epoše podmiňoval tělesný vývoj přirozeně i vývoj duševní ještě dlouho do zralého věku - na začátku až do třiašedesáti let,

na konci stále ještě aspoň do šestapadesáti. Během perské kulturní epochy musel člověk dosáhnout devětačtyřiceti až šestapadesáti let, aby díky duchovním silám přírody mohl určitým věcem porozumět nebo je uskutečnit. V době Chaldeců a Egyptanů určoval tělesný vývoj automaticky stav duše ještě i v šestém sedmiletí biografie, poté už nebyly dary přírody samy od sebe duši poskytovány.

V následující kulturní epoše, v době Řeků a Římanů, závisel vnitřní vývoj zpočátku ještě až do pětatřicátého roku života zcela na tělesném vývoji; na konci této epochy - mezitím se psalo patnácté století po Kristu - spočívala hranice podmíněnosti vnitřního vývoje vývojem vnějším již u osmadvacátého roku života.

Střed tohoto sedmiletí tvoří roky od třiceti do třiatřiceti. Tyto tři roky představují zároveň střed biografie stále mladšího lidstva. Jsou to roky, v nichž duchovní Já Slunce, právě Já lidstva prožilo na Zemi svou lidskou biografii. To, co člověk stále méně přijímá z milosti od sil přírody, má mít možnost nadále přijímat zcela o své vlastní vůli, otevře-li se duchu lidstva.

Budeme-li dále sledovat biografické mládnutí lidstva, dospějeme k výsledku, že dnešnímu lidstvu je celkově o něco víc než „šestadvacet let“, a to v tom smyslu, že nám příroda svých darů, které nás utvářejí, dopřává jen do tohoto věku - poté víc a víc ustupuje do pozadí. A skutečné je tomu dnes tak, že si člověk po zbytek života uchovává úroveň vnitřní zralosti šestadvacetiletého člověka, opomene-li vzít od této chvíle svůj další vývoj sám do svých rukou. V podstatě je to také tato generace, která v dnešní společnosti, především v ekonomice, udává tón. Z ní vychází naprostá většina inovativních podnětů. Starší lidé mají sice často větší moc, málokdy však nové nebo lepší myšlenky.

Jako v biografii jednotlivého člověka se i v biografii lidstva v různých životních etapách rozvíjejí vždy určité síly. V době Řeků a Římanů, kdy se lidé začínali vůči přírodě emancipovat ve věku mezi osmadvaceti a pětatřiceti lety, se mohly rozvíjet především síly duše rozumové. Není tedy divu, že Řekové dali světu první velké filosofy. Než Řekové začali uplatňovat myšlení jako činnost vlastní člověku, důvěřovaly starší kultury plně ve vniknutí bohů. Stará moudrost byla přijímána ze zjevení bohů, protože dosud nebylo možné myslet ji lidsky.

Kdo dnes sám nic nepřipojí k tomu, co mu daruje příroda, zůstane vnitřně stát v životním úseku, v němž převažují síly duše pociťující a v němž v každém ohledu převládají subjektivní, egoistické emoce, i když si toho nejsme vědomi nebo si to nechceme přiznat. Dnešní takzvaná „kultura“ ovšem poskytuje zřetelné důkazy, že tomu tak skutečně je. Sedmiletí šestadvacetiletých je sedmiletím, v němž každý trvá na svých právech, na solidaritě druhých, protože zatím nedosáhl náležitě zralosti, aby plně uplatňoval svou vlastní solidaritu vůči druhým. V dnešní době nám všem příroda dává požadavek přijímat, nikoli však již ochotu dávat. Ta je víc a víc přenechávána svobodnému vývoji jednotlivce.

Ale kdo, mohli bychom se ptát, to všechno takto zařídil? Kdo rozhodl, že lidský vývoj bude probíhat takto a ne jinak? Ať už to byl kdokoli, musel to být každopádně věrný přítel lidí, neboť smysl tohoto „zmlazování“ lidstva je pro jednotlivého člověka veskrze pozitivní: Tím, že v naší biografii ubylo let, v nichž se nám bez našeho přičinění dostává darů od přírody, máme k dispozici více let, v nichž se můžeme svobodně rozvíjet na základě svých individuálních rozhodnutí.

Není nejvyšší čas, abychom si hlouběji uvědomili zákony, podle nichž probíhá nejen vývoj jednotlivého člověka, ale i celého lidstva? Vývojový zákon vzájemného působení mezi přírodou danými a svobodně vydobytými silami poukazuje na rostoucí svobodu člověka. Smysl celé evoluce i každé biografie spočívá v tom, aby každý člověk dostal možnost nabývat stále větší zralosti, stále větší nezávislosti, stále větší svobody. Příroda v nás, která zprvu ještě převládá a velkoryse nás zahrnuje svými dary, ustupuje víc a víc do pozadí, aby nám samým, aby svobodnému člověku v každém z nás poskytovala čím dál větší možnost rozvoje.